

En julefortelling om "hellig vann"

Det er lille julaften. Presten må få ro fra julestria i heimen. Har ikke prekenen på plass for julaften enda. Kjenner på uro. Vet at den ikke vil gi seg før hun har fått noe ned på papiret om barnet, Maria og Josef, stallen og hyrdene. Flykter til kontoret i kirka. Der er det stille. De andre der har fri, dagen før dagen. Godt å være alene. En helt spesiell stemming. Går inn i kirkerommet, setter seg ned, tenner lys på alteret. Merker at høytiden siger inn i seg. Blir søvnig. Kjenner på trøtthet og slitenhet etter mange skolegudstjenster og barnehagegudstjenster. Flott har det vært. Julefortellingen om igjen og om igjen. Små Maria`er og Josef`er, hyrder, sauer, og helligekonger har en hel uke fått spille ut i her i kirkerommet. Husker særlig en liten Josef som var så kjærlig og omsorgsfull overfor lille Maria og "Jesusbarnet". Han viste alt store takter med sin innlevelse som skuespiller. Ser på julekrybba med den hellige familie helt framme i kirka. Den står der i halvmørke nå, og bare venter på de store dagene, julaften og 1. juledag. Det hellige kommer tett på det alminnelige julenatt. Gud blir som oss. Umulig å skille oss fra hverandre.

Da plutselig, -- hører hun raske skritt ute i gangen. Døra til kirkerommet blir revet opp. Inn styrter ei jente som skriker; "Æ må ha hellig vatn. Æ må ha hellig vatn!" Presten tar i mot henne. Får satt henne ned på en stol. Prøver å roe henne ned. Ser at hun er rød og oppsvulmet i ansiktet av gråt. Hiver etter pusten. Håret tjafsete og ugredd. Har tydeligvis tatt på seg ytterklærne i all hast. Redde øyne. Jaget av et eller annet. Presten prøver å få tak i hva jenta vil, for hun fikk det ikke med seg i forskrekkelsen da hun ramlet inn. Jenta gjentar innbitt med trykk på hvert ord: "Æ- må – ha – hellig - vatn" Hellig vatn, tenker presten fort. Vi har da ikke det her. Her er bare vanlig vann. Og hva skal hun med det? Da slår det henne; Noe fryktelig må ha skjedd i jentas liv. --- Hun må rense seg for noe? --- Og bare vann som er hellig kan gjøre nytten. -- Presten spør ikke mer. Aner at det er respektløst. Og det er heller ikke jentas ønske. Hun leter ikke etter en sjelesørger. Men har løpt til kirka for å få hellig vann. Hvor annet sted enn her kan en få det?. Det kan ikke kjøpes på kjøpesenter før jul. Slikt er ikke til salgs.

Noen ganger i livet er det bare en Gud som kan gi hjelp.

Men hvordan skaffe hellig vann? Presten er rådløs. Skjønner at dette går på liv og verdighet løs for denne stakkars plagede jenta.

Men nettopp da opplever presten at det må være Den Hellige Ånd som hviser inn i hennes liv. Hun får en ide`. Hun hiver seg rundt og løper inn i sakristiet. Henter dåpskanna. Deretter raskt til kjøkkenet. Fyller vann i dåpskanna. Faktisk er det ei lita fin flaske i kjøkkenskapet som hun tar med seg. Hun løper til kirkerommet igjen. Men samler seg foran døra. Går inn i kirka med rolige skritt. Jenta sitter sammensunken på stolen. Stirrer på julekrybba. Hun oppdager at presten er der igjen. Retter seg opp. Presten tar henne i hånden og fører henne varsomt til døpefonten, heller vannet opp i dåpsfatet og sier: "I Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn. - Herre Gud. la din Ånd berøre dette vann og gjøre det hellig." Så slår hun korsets tegn over vannet. Dette var det eneste hun kom på av ord i farten. Hun heller så vannet fra dåpsfatet og over i dåpsmugga igjen. Deretter forsiktig fra dåpsmugga over i den lille flasken. Ikke en dråpe spilles. Skur toppa

godt til. Jenta har fulgt intenst med. Presten rekker henne høytidelig flaska i det hun sier “ Gud velsigne deg. Gå med fred” Jenta tar i mot, - og går med raske skritt ut. Det blir dørgende stille etter henne.

Bare dåpsmugga med resten av vannet og vanndråpene i dåpsfatet minner om det som uventet skjedde gjennom noen hektiske minutter.

Jenta er blitt dypt krenket av en annen. Hun vet ikke sin arme råd. Hvordan skal hun komme seg ut av dette? Hun hadde mistet sin verdighet og selvrespekt som menneske. Det var ikke til å holde ut. Bare en Gud kan hjelpe henne? Det var den eneste utveien hun så. Hun måtte ha “ Hellig vann”.

Den hellige berører et fortvilt og jaget menneske.

Gud kom til jord julenatt for å bli en av oss. Den hellige må være tett på oss han har skapt. Han gjør det alminnelige hellig. Slik vannet ble.

Av og til har vi et intenst behov for å bli berørt av Den hellige,- bare det kan forandre livet vårt. Så fortvilt kan livet bli, at bare en Gud kan make å gjøre noe med det.

Julenatt kom han som et lite barn. Siden har han vært her. Hver stund er Den hellige tett på oss. Et stort mysterium.

Ikke noe rart at jula er viktig for oss.

Tor Singsaas,
Biskop i Nidaros